

то нищо не живѣе, дѣто всичко умира. Изпращатъ го тамъ, при най-бѣднитѣ условия, дѣто никоѣ не може да живѣе, и тамъ го изпитватъ. Освѣнъ въ пустинитѣ, този адептъ го пращатъ още и по най-високитѣ мѣста, по най-високитѣ върхове на планинитѣ, дѣто само мъховетѣ и мъхообразнитѣ растения живѣятъ, отъ тѣхъ да се учатъ, какъ да растатъ — тѣ да имъ бждатъ професори. Мъховетѣ иматъ тия знания. И наистина, колкото се качвате по-нагорѣ, виждате, че млѣкопитающитѣ, разнитѣ животни, птицитѣ и всички останали растения се намаляватъ все повече и повече, докато стигнете до най-високитѣ върхове и виждате, че тамъ живѣятъ само мъховетѣ. Само тѣ могатъ да живѣятъ по тия мѣста, тѣ сж много учени. Тамъ трѣбва да отиде този адептъ, да потъне дълбоко въ своето съзнание и да се научи на великитѣ закони, какъ трѣбва да се живѣе.

Сега съврѣменнитѣ учени хора искатъ да научатъ тайната на живота и мислятъ, че тя се крие въ паритѣ. Всѣки говори за златото и казва: „Парице, парице, всесилна царице!“ Паритѣ които тѣ търсятъ, сж дълбоко скрити въ земята, затова ако искатъ да ги намѣрятъ, не трѣбва да се опитватъ да пробиватъ човѣшкитѣ каси, но да слѣзатъ дълбоко въ земята и тамъ да питатъ нѣкоя отъ тия златни жили, какъ се е образувало това злато. Защото това злато все иде отнѣкъдѣ. Ако ви запитатъ, какъвъ е произходътъ на златото, какво ще кажете? Какъ ще обясните, какво нѣщо е златото? Вие ще кажете: златото е единъ елементъ. Добрѣ, но това злато сжщеврѣменно представлява емблемъ на човѣшката разумность. И защо съврѣменнитѣ